

РОЗДІЛ 1

Найзатятіша гонитва цього року передбачається за запрошенням на бал-маскарад у Бріджертонів, який відбудеться наступного понеділка. Уже й кроку не ступити, не чуючи, як Маті висловлюють припущення стосовно гостей і — що напевно важливіше — стосовно того, хто у що буде вбраний.

Утім жодна зі згаданих вище тем і близько не така цікава, як розмови про двох неодружених братів Бріджертонів — Бенедикта й Коліна. (Перш ніж хтось укаже на існування ще одного неодруженого брата Бріджертона, дозвольте авторці цих рядків запевнити вас, що їй прекрасно відомо про Грегорі Бріджертона. Однак йому чотирнадцять років, тому він не дотичний до цієї газети, яка, як і решта випусків вашої авторки, розглядає найважливіший вид спорту: полювання на заміжжя.)

Попри те що містери Бріджертони є лише містерами, їх усе одно вважають головною мішенню сезону. Усім відомо, що обидва володіють неабиякими статками, та й не треба мати ідеальний зір, щоб побачити: вони, як і всі вісім нащадків роду Бріджертонів, можуть похизуватись іще й неабиякою вродою.

Чи попаланимь котрійсь юній леді скористати-ся загадковістю вечірнього маскараду, аби загнати в пастку котрогось із цих гідних холостяків?

Ваша авторка навіть не наслідилась висловлювати припущень.

Світська хроніка леді Вісдаун, 31 травня 1815 року

— Софі! Софі-і-і-і-і-і-і!
Протяжний високий звук здатен був розбити скло. Чи щонайменше розірвати барабанну перетинку.

— Іду, Розамундо! Іду!

Софі підсмикнула поділ грубих вовняних спідниць і побігла нагору. На четвертій сходинці послизнулась та ледь устигла вхопитися за поручень, щоб не впасти задки. Мала б пам'ятати, що сходи слизькі: вона ж бо сама зранку допомагала покоївці натирати їх воском.

Її аж занесло, коли зупинилася перед дверима спальні Розамунди, і вона, не встигнувши відхекатися, спитала:

— Так?

— Чай холодний.

Софі кортіло сказати: «Він був теплий годину тому, коли я його принесла, ледацюго».

Але натомість дівчина відповіла:

— Принесу тобі інший чайник.

Розамунда засопіла:

— І поквапся.

Софі витягнула губи у виразі, який лише близька до сліпоти людина могла б сприйняти за усмішку, й узяла чайний сервіз.

— Печиво залишити? — спитала вона.

Розамунда похитала гарною голівкою.

— Хочу свіжого.

Плечі Софі були трохи перевантажені вагою повного чайного сервізу, але вона вийшла з кімнати, не кажучи ні слова, поки не дійшла до холу. Розамунда вічно замовляла чай, а потім не завдавала собі клопоту випити його, поки не мине година. На той час напій уже, звісно, був холодний, тож вона наказувала заварити ще.

Тому Софі постійно доводилося бігати сходами вгору і вниз, вгору і вниз, вгору і вниз. Часом здавалося, що це єдине заняття в її житті.

Вгору і вниз, вгору і вниз.

А ще, звісно, вона лагодила несправності, прасувала, зачісувала, полірувала взуття, штопала, заправляла ліжка...

— Софі! — Вона повернулася і побачила, що до неї наближається Позі. — Софі, я хотіла спитати: як ти думаєш, мені цей колір личить?

Софі оцінила костюм русалки, у який вбралася Позі. Виріз не зовсім її, бо дівчина досі не позбулася дитячої пухкості, але колір справді підкреслював усе найкраще в її комплекції.

— Дуже гарний відтінок зеленого, — не збрехала Софі. — Відтіняє твої рожеві щічки.

— Ой, добре. Я така рада, що ти його схвалила. Ти завжди вправно добираєш мені вбрання. — Усміхнена Позі взяла з таці цукрове печиво. — Мати вже тиждень носить із цим балом-маскарадом, і кінця-краю цьому не буде, допоки я не матиму найкращого вигляду.

Тобто... — личко Позі скривилося, — допоки я матиму найкращий вигляд, на її думку. Знаєш, вона вирішила, що хтось із нас мусить зловити на гачок одного з тих братів Бріджертонів, які ще не одружені.

— Знаю.

— А ще гірше те, що ота Віслдаун знову писала про них. Це лише... — Позі дожувала й замовкла, щоб ковтнути, — розпалює материн апетит.

— Цікавий номер сьогодні? — Софі сперла тацю на стегно. — Я ще не встигла почитати.

— Ой, як завжди, — махнула рукою Позі. — Знаєш, це вже просто якась буденна газетка.

Софі спробувала усміхнутись, але не вдалося. Вона нічого так не хотіла, як прожити один день із повсякдення Позі. Ну, може, їй не хотілось би, щоб Арамінта була її матір'ю, але поїздити на звані вечори, прогулянки та мюзикли вона б не відмовилась.

— Зараз скажу, — замислилася Позі. — Вона розповідала про бал, який нещодавно проводила леді Ворт, трошки про віконт Гельфа, що ніби зацікавився якоюсь дівчиною із Шотландії, а потім довгенько розпиналася про майбутній маскарад у Бріджертонів.

Софі зітхнула. Вона вже не перший тиждень читала про майбутній маскарад і, дарма що була щонайбільше камердинеркою (а часом ще покоївкою, якщо Арамінта вирішувала, буцімто Софі бракує роботи), не могла позбутися мрії потрапити на бал.

— Особисто я зрадію, якщо той віконт Гельф заручиться, — поділилася Позі й потягнулася по ще одне печиво. — Бо тоді стане менше на одного холостяка, про якого мати розводитиметься як про потенційного

чоловіка. Хоча в мене й не було сподівань повернути його увагу. — Дівчина відкусила печиво, і воно гучно захрумтіло в неї в роті. — Сподіваюся, леді Віслдаун пише про нього правду.

— Напевно, — відповіла Софі.

Вона читала «Світську хроніку леді Віслдаун» ще з 1813 року, коли вийшов перший номер, і в справах шлюбного ярмарку брошурка з плітками майже ніколи не помилялася.

Авжеж, Софі не мала жодного шансу побачити шлюбний ярмарок на власні очі. Але якщо достатньо часто читати Віслдаун, то можна бодай на крихту відчутти себе частиною лондонської еліти, не відвідуючи балів.

Насправді читання Віслдаун було єдиним, від чого Софі мала задоволення. Вона вже перечитала всі романи в бібліотеці, але ні Арамінта, ні Розамунда, ані Позі до читання схильності не мали, тож годі було сподіватися на появу там нових книжок.

Власне, Віслдаун читати було цікаво. Ніхто не знав, яке справжнє ім'я авторки. Два роки тому, коли газету видали вперше, усі висловлювали дикі припущення. Навіть тепер, коли леді Віслдаун розповідала якусь особливо соковиту чутку, люди знову починали теревенити й намагалися відгадати, хто ж був здатен дізнаватися всі плітки з такою швидкістю й точністю.

А для Софі Віслдаун була дражливим мимохідним поглядом у світ, до якого дівчина могла б належати, якби її батьки з'єднались у законному шлюбі. Вона могла бути графською донькою, а не байстрючкою, а її прізвище було б Ганнінгворт, а не Бекетт.

Вона мріяла бодай разочок сісти в карету й поїхати на бал.

Замість цього збирала на світські вечори інших: затувала Позі корсет, зачісувала Розамунду, полірувала Арамінтині черевики.

Але їй не було на що — або ж не слід було — скаржитися. Нехай доводилося прислужувати Арамінті та її донькам, але в неї принаймні був дім. А це вже більше, ніж у багатьох подібних до неї дівчат.

Коли батько помер, він нічого їй не лишив. Себто нічого, крім даху над головою. У заповіті було сказано, що її не можуть вигнати з дому, поки їй не виповниться двадцять. Арамінта не змогла б втратити чотири тисячі фунтів на рік, викинувши Софі на вулицю.

Ці чотири тисячі фунтів належали Арамінті, а не Софі, дівчина не бачила із цієї суми жодного пенні. Гарні сукенки, які вона колись носила, замінили на грубий вовняний одяг, немов у служниць. Харчувалася вона тим самим, чим і служниці, — недоїдками Арамінти, Розамунди та Позі.

Але двадцятий день народження Софі настав ось уже майже рік тому, а вона досі з Арамінтиної ласки живе в Пенвуд-гаусі. З якоїсь невідомої причини — напевно, не хотіла вчити (або наймати за гроші) нову служницю — Арамінта дозволила Софі залишитись у їхньому домі.

Отож Софі залишилася. Якщо Арамінта була знайомим їй дияволом, то решта світу — незанимає. Софі гадки не мала, що гірше.

— Тобі не важко з тацею?

Софі мигнула, проганяючи замріяність, і побачила, як Позі забирає останнє печиво. Дідько. Вона сподівалася залишити його собі.

— Так, — пробурмотіла вона, — трохи важкувато. Треба вже віднести на кухню.

Позі усміхнулася.

— Більше тебе не затримуватиму, але коли закінчиш, можеш випрасувати мою рожеву сукню? Хочу її сьогодні вдягти. О, і ще, мабуть, треба підготувати під неї черевички. Коли я їх минулого разу взувала, то забруднила, а ти ж бо знаєш, як мати ставиться до взуття. Їй байдуже, що його під спідницею навіть не видно. Вона помітить навіть найменшу плямку, тількино я підійму поділ на сходах.

Софі кивнула й подумки додала вказівки Позі до свого списку справ.

— Тоді до зустрічі! — Позі відкусила останнє печиво й зникла за дверима своєї спальні.

А Софі важко рушила до кухні.

За кілька днів Софі стояла навколішки, затиснувши в зубах шпильки, і змінювала маскарадну сукню Арамінти, яку та вирішила вдосконалити останньої миті. Певна річ, наряд королеви Єлизавети модистка досконало припасувала до її фігури, але Арамінта наполягала, що зараз він їй на чверть дюйма¹ заширокий у талії.

— А так? — крізь зуби спитала Софі, щоб не випали шпильки.

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 см. (Тут і далі прим. пер.)